

De hobby van.....

Willem (Wim) Cornielje, Heiligharn 62

Als ik beweer dat in de vorige eeuw negen van de tien jongetjes (meisjes weet ik niet) postzegels spaarden, dan krijg ik van Wim gelijk. Hij was één van die jongetjes. Meestal werd er gespaard in een schoolschrift en natuurlijk meteen maar de hele wereld. Schriften vol en een boekje met dubbele om te ruilen. Ja, zo ging dat in de jaren veertig en de jaren daarna. Alles wat op een brief of kaart zat werd eraf geknipt en afgeweekt of gestoomd en op een theedoek op het aanrecht gelegd om te drogen. Wim's moeder zorgde er wel voor dat dit niet te lang duurde, want het aanrecht moest wel ruim blijven. Ook nu wordt er nog geweekt en gedroogd op het aanrecht op Heiligharn 62.

Of het aanrecht ook ruim moet blijven? Je ne sais pas, vraag het maar eens aan Wim zelf. Maar wat voor alles geldt: beginnen is één, maar volhouden is nog wat anders. Wim, was er één van beginnen en volhouden en is 'Postzegelverzamelaar' gebleven. Nee, hij spaart niet meer de hele wereld, dat is geen doen natuurlijk. Opa Wallast van moeders kant zag dat Wim een serieuze spaarder was en van opa kreeg hij voor zijn veertiende verjaardag een echt album.

Op Nederland en Nederlands Indië ging Wim zich toeleggen toen het om het echie ging. Nu heeft hij de Nederlandse Antillen en Aruba compleet zoals dit in het postzegeljargon heet. Ook Suriname, maar toen het een republiek werd is Wim daar mee gestopt. In een kast staan zo'n zeventien albums en zogeheten stockboeken, tjok en tjokvol met zegels, gestempeld en ongestempeld. Van de gestempelde zegels heeft Wim er van ieder soort vijf. Waarom vijf? Ja waarom? Misschien een beetje verzamelaars eigen. Je hebt wat te ruilen. Al met al een verzameling van op z'n minst tienduizend zegels!!

Maar ja, als je ook al bezig bent vanaf 1942
Nee was het maar waar. Er is een onderbreking geweest in het sparen.

Op een goede dag (nee eigenlijk een slechte) dag ging Wim met een gedeelte van zijn opgebouwde verzameling naar ene meneer Quirinius, nee niet de landvoogd uit het Lucas evangelie. Déze Quirinius had een grote postzegelhandel in Amsterdam. U raadt het al, Wim ging zijn zegels te gelde maken, omdat hij een ruimere auto wilde voor zijn gezin. De ruimere auto is er gekomen, een groene Ford, en spijt als haren op zijn hoofd is er niet echt gekomen, want met een kale schedel lukt dat nou eenmaal niet, maar hij raakt nog steeds emotioneel bij dit verhaal, want ja?!

Wim heeft in de loop der jaren zijn verzameling gaandeweg weer opgebouwd en die mag gezien worden.

Sommige zegels zijn en blijven gewoon onbereikbaar. Te duur. Kijk maar naar de eerste zegels van Nederland. Dat zijn onbetaalbare museumstukken.

Echt vaak kijkt Wim niet in zijn verzameling. Wat is dan het mooie aan verzamelen? Een mix van mooi vinden en hebberigheid, zo iets denk ik, zegt Wim. En de zegels die met name de laatste jaren uitkomen zijn prachtig. Schilderijtjes in mini formaat. En de jaarlijkse inlegvellen van het album maken de in te plakken/stoppen zegels tot een prachtig geheel.

Een zogenoemde 'misdruk' (vaak meer euro's waard dan de goeie) komt de laatste jaren nog maar heel sporadisch voor. Wim heeft ooit een pracht van een misdruk gehad. Een Antilliaanse zegel met een heliocopter zonder wieken.

Maar laten zien kan hij deze vleugellamme zegel niet meer.

Wim vermoedt dat de eerder genoemde meneer Quirinius er erg blij mee was en er mee naar Aruba gevlogen is..

Met de frequentie waarmee nieuwe zegels uitgebracht worden heeft Wim de nodige moeite. Velletjes met prachtige zegels met verschillende afbeeldingen. Dus niks losse zegels sparen, een heel velletje. Te vaak en te veel, maar ja ze zijn prachtig en dus?!

Binnen de familie van Wim spaart alleen Peter postzegels. Wim zorgt voor de bevoorrading, zoals hij dit ook doet voor een oud-collega en een buurvrouw op de galerij.

Voor de beginnende verzamelaar geeft hij als tip mee om met Nederland te beginnen. Maar wel met ongestempelde zegels en dan opbergen in een stockboek (insteekmap), dan krijg je een goed overzicht.

Wim kan nog wel even doorgaan met vertellen, maar zijn middagje biljarten bij zijn op één na grote liefde HCSC wacht, daarom sluit ik af met hem te vragen of hij nog een grote of kleine wens heeft voor zijn postzegelverzameling.

Antwoord van Wim: Nee, geen wensen, ik ben dik tevreden met wat ik heb.

Rien Schelhaas

